

קולנוע
נא להכיר:
הדור הבא

ריבר פניקס ומארתה פלימפטון - כישרונות טריים. צעירים, יפים ומשוגעים

אומרים שהקולנוע הוא עניין של כסף. אבל התנאי להשיג שמן טוב היה תמיד שם טוב. ואיך עושים שם טוב בעולם אכזרי שבו נבנים הכוכבים עליידי אנשי יחסי-הציבור, המזל והעיתוי? זה קשה מאוד, אבל עם קצת כישרון ולפעמים עם אבא מתאים — זה מצליח. כן, מארתה פלימפטון ששמה, אמנם, לא מסגיר כלל את אביה, אבל תווי-פניה רווקא כן. פלימפטון זו היא בתו של קית קאראדין, שחקנו הקבוע והמופלא של אלן רודולף (המורדנים). אפשר לראות אותה על האקרנים בסרטי של פט אוקונור פטים וכוכבים. סימן והיווי: עיניים עני-

קיות בצבע השקר ושפתיים מוארכות ברגם של חצי חיוך ציני. התפקיד בסרט: בתה העצמאית, העקשנית והמחוצפת של ארושתו המעצבנת של דניאל רייילואיס.

העלמה הצעירה שנולדה לקאראדין מרקדנית כשם שלי (שהופיעה בשעתו בצוות המקורי של המחזמר שיעור על בימות ברודוויי), לא רק שהיתה ילדת-אחוריה-קלעים אופיינית, אלא שכבר פל-שה אל אורות הבימה בגיל 10. ממש כמו אביה, גם הוא בן למישפחה שחקנים מושבעת. אבל אמריקה הכירה בכישרונה רווקא מן הצד האחורי הפוטוגני שלה — היא הפגינה אותו בסירת סירטוני-פירסומת לג'ינס הצמודים של קלווין קליין, שנחשבו בשעתו לאוואנגארד.

אבל בקולנוע לא זילולו גם בחיזת: אחרי הור-פעת-בכורה בעכבר הוור, מול טומי לי ג'ונס, עלתה הרגה לאלן ג'יי פאקולה, שליח אותה מול ג'ייין פונדה וכריס כריסטופרסון (רולאובר), ומשם ג'ייין פונדה שפילברג ולנוויס. אנדרה קונצ'לובסקי נתן לה צ'אנס מכובד באנשים מבווייטש. כבתה המתבגרת של ג'יל קלייבורג.

ולתעודת-הבגרות הסופית, אם מדובר ביוקרה קולנועית, היא מופיעה כבתה של ג'ינה רולאנדרס,

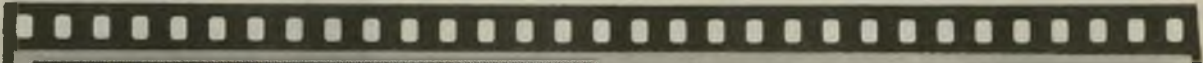
שחקנים מארתה פלימפטון וריבר פניקס
בין וודי אן לסידיני לומט

מה תוכל לבקש לה יותר? למשל, סרט חדש של מרטין ריט, טסוני ואיריס. לצד ג'ייין פונדה ורוברט דהנירו, וזה אחרי שהשלימה את הסרטת בריחה על ריק בנימויו של בימאי, המכונה בחיבה על-ידי המיקצוענים "בימאי של שחקנים". הכור-נה, כמוכן, לסיריני לומט הנחשב לניסיון-חובה עבור כל שחקן הרוצה להתבגר על הבד ולהרגיש את נחת זרועו של מיקצוען יסודי בכל הנוגע לעבודה עם שחקנים.

הסרט מספר את סיפורה של מישפחה הנמי-צאת, במשך 15 שנים, באימת המירדף של האפי-בייאי, בגלל פעילות פוליטית "מתחרתית" בשנות ה-60. מארתה משחקת את האובתו הצעירה של בן המישפחה הזאת, מישפחה פופ, מול כישרון עולה נוסף בקולנוע האמריקאי — ריבר פניקס, בן ה-18.

את פניקס אפשר היה לראות כבנו של האריסון פורד במיפדן מוסקיטו. וההתחלה שלו על הבד מסעירה לא פחות. הוא הספיק להופיע מגיל 5, כומר רחוב צעיר על מידרכות קאראקאס בוננצ'י-אלה, שם שהו הוריו בשליחות מיסיונרית. משם עבר לפירסומת בטלוויזיה האמריקאית ולתפקיד בלתי-נשכח בסרטו של רוב ריינר אוי והחברה. ואיך אפשר בלי שפילברג? פניקס מופיע בסרטו האחרון של שפילברג, אינדיאנה ג'ונס ומסע-הצלב האחרון. שוב לצידו של האריסון פורד. ולסיום המעגל — במיפדן מוסקיטו הופיע פניקס לא רק לצד האריסון פורד כי אם גם לצד מארתה פלימפטון הנל.

תחת שרביטו של וודי אן בסרטו האחרון אשה אחרת.

ברנארד היל וגייסון אדוארדס: מתחילים

הרופס הזה בימינו. בעיקבותיהם של שלושת הגברים הולכים גם הפאטולוג (בר-נארד היל) המקווה לחסדיה של סיס, ובנו (גייסון אדוארדס) המקטלג כל מיקרה מוות ואסון הנקרה בדרכו. מי שמוכן לטרוח ולפענח את כל הסמלים, הקשר ביניהם ומיקצמו של כל אחד, בוודאי יהנה מאוד. אבל גם בלי להעמיק חקר יש ממה ליהנות. זהו סרט מבריק, מצולם ומשוחק בצורה מופתית, כשכל תמונה ותמונה היא מלאכת-מחשבת ארוגה.

מחלקת
הגוויה

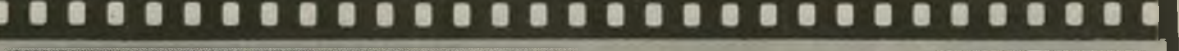
טובעים במספרים (פאר, תל-אביב, אנגליה) — מי שישאל אחרי הסרט הזה "מה למדת בגן היום?" יוכל תמיד לענות בלי חשש: "לספור

מאחד עד מאה". מעבר לזה, מנסה הבימאי האנגלי פטר גרי-נאוואי לתאר, ולא בדרך ישירה ופשוטה, כי אם במשל מא-קאברי מתוחכם וארסי, כיצד נהנית החברה המערבית השבעה מחיסול הגזע האנושי, בשיטה, בסדר מופתי והעיקר — כל אחד מחסל ומתחסל לפי תור.

גרינאוואי עושה זאת בצורה משעשעת מאוד, אם מסתגלים לבדיחות ולחידודים שלו, הדורשים בקיאות לא-מבוטלת ב-מישחקים החברתיים ובחוכמות-הלשון שהבריטים משועבדים להם. השפה הקולנועית שבפיו עשירה כל-כך בדימויים ובצלי-לים, שמי שמוכן לקחת אותה ברצינות מוגבלת, עשוי בהחלט ליהנות מסיפור רצח משולש זה, שבו מחסלות סבתא, בת ונכ-דה, את בעליהן בזה אחר זה.

סבתא סיס (ג'ון פלוריט) מטיבעה את בעלה באמבט שבו נרדם אחרי התעללות עם האובתו, כשסביב השניים רוחשים תמוחים רקובים ומיני רמשים.

סיסי הבת (ג'נט סימפסון) מניחה לבעלה לטבוע בים כשאינו מספק אותה יותר. ואילו סיס (גואלי ריצ'ארדסון), מטיבעה את בעלה הטוב בבריכת-השחייה אחרי שהתעברה ממנו, ובכך משלימה את המסת המין הגברי במים, כשהמסר החבו הוא שאין תוכן מוצק מספיק שיצדיק את קיומו של הגזע

וורוויק דיוויס: גמד רחום וחנון

לעניין את המבוגרים, אפשר רק לומר שאותם הילדים, אשר לא יתקמו בסיטוים במחצית השעה האחרונה של הסרט, שייכים בוודאי לגזע קטוח חדש, הרואה מדי בוקר את מגרש השדים ואוכל ארוחת-ערב עם הרוזן דראקולה.

כל העניין עלה אישם בין 20-30 מיליון דולר (תלוי במקור הרכילות) וזה בהחלט נראה על המסך. לטובת העניין היה כדאי אולי להשיג מיליון נוסף ולהשיג גם סיפור מתאים. הבימאי, דרך אגב, הוא רון הווארד. סרט לא משכנת וחסר-תכלית.

מפחידון
ילדותי

וילו והנסיכה (בן-יהודה, תל-אביב, ארצות-הברית) — הפקה מנו-ארט ויוקרית, כמיטב המסורת של ג'ורג' לוקאס, המוכיחה שאין היום

דבר בלתי-אפשרי בקולנוע, אם יש מספיק כסף כדי לממש אותו. אולם מצד שני, מוכיח הסרט שאפקטים הם רק חלק מסרט ואינם יכולים להיות תחליף לנושא.

לצורך סרט זה שלח לוקאס ידו לכל אוצר אנדות העולם, כולל אלה שהוא עצמו כבר השתמש בהם, כדי לטוות יחד סיפור על עולם דימויני, שבו נאלץ גמד חמוד וחרוף לעזוב את מיש-פחתו, כדי להחזיר נסיכה תינוקת שמצא על סף ביתו, אל כס מלכותה. בדרך הוא עובר, כמוכן, מיכשולים וסכנות רבות, כשהוא נעזר בלוחם אמיץ מגזע האדם, בשני אצבעונים וב-מכשפה אחת טובה. מולו — כל כוחות הרשע, ובכללם דרקונים יורקת-אש. ומאחר שמדובר באגדה, הוא מצליח, כמוכן, במי-שימתו.

הדימויון הבולט למינה של מילחמת הכוכבים, בשילוב כל מיני מרכיבים מתוך ג'. אר. טולקין ואחרים, אינו מצדיק את העובדה שהמעשיה סתרה בשר לחלוטין, נראית כמו הצגת-ראווה של מוסיאון המיפלצות של אולפני לוקאס, וקשה מאוד להתרגש מן הקורה לגיבורים לאורך כל הדרך. המאבק בין הטוב לרע, מאבק קלאסי בכל האגדות הללו, שקוף לחלוטין, והכל עושה רושם מלאכותי.

אשר להנחה שמדובר בסרט לילדים, שבמילא אינו צריך

תדרין

חובה לראות:

תל-אביב: החנינה של באבט, בוקר טוב וייסנאם, קפה בנוד, כפר קטן שלי, מסע לקי-רה, בגול המילחמה היא, הנוסיכה הקסומה, קיץ אצל סבא, הקומיסארית, ליידי איב.

ירושלים: קפה בנוד, הנוסיכה הקסומה, בר קר טוב וייסנאם, מסע-נעסקים של אבא, החנינה של באבט, כפר קטן שלי, בגול המילחמה היא.

חיפה: הנוסיכה הקסומה, צוללת צהובה, ליידי איב, בוקר טוב וייסנאם.

תל-אביב:

**** **החגיגה של באבט** (נורדון, דני מרק, מוצג גם בירושלים) — הארוחה המפוארת ביותר, שנראתה על הבד כתורה על גמילות-חסים. דים, גבריאל אכסל מטיב לצייר אווירה של כפר קטן הנופל בקיסמה של הצדקנות דרך הבטן.

**** **קיץ אצל סבא** (מוסיאון, טאיוואן) — זהו השיאו השיאן מגיש פרסקה ממחוז הולדתו על יחסים אנושיים בלי הרבה מילים.

**** **ליידי איב** (חמוט, ארצות-הברית, מוצג גם בחיפה) — פרסטון סטרג'ס מוכיח מה אפשר היה לעשות בקולנוע כשהיה אסור עדיין להראות שני זוגות של כפות רגליים מתחת לס-דין אחד.

**** **המורדנים** (דיונוף, ארצות-הברית) — מכירת-חיסול של האמנות. אלן רודולף קובל על הוליווד השיקרית, דרך משל משנות ה-20 האופנתיות של אמריקאים בפאריס. מקסים, אסי-חטי, אולי קצת ארוך. כדאי לסכול.

**** **הקלות הבלתי-נסבלת של הה-קיוב** (אורני, ארצות-הברית, מוצג גם באילת) — זה לא הספר של מילן קונררה, אבל זו אירוטיקה נהדרת עם שלישיית שחקנים מובילה: דניאל ריי-לואיס עושה עיניים ללנה אולין, הברגמנית-לשעבר ולז'ולייט כינוש הצרפתיה.